

Η ΚΡΥΦΗ ΜΟΥ ΕΛΠΙΔΑ
Των Σταματίας Δημητρίου, Παναγιώτας Σκάγια

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΕΛΠΙΔΑ
- B) ΕΛΕΝΗ
- Γ) ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ
- Δ) ΜΕΛΕΚ

ΣΠΙΤΙ

Ένα πρωί στο νησί της Μυτιλήνης, η Ελπίδα ντύθηκε βιαστικά, έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό της και έφυγε τρέχοντας για να προλάβει το λεωφορείο.

ΣΧΟΛΕΙΟ

Η Ελπίδα βρίσκει την Ελένη και την Μαργαρίτα να κάθονται στο ξύλινο παγκάκι δίπλα στο γυμναστήριο.

ΕΛΕΝΗ:

Ελπίδα εδώ! Έλα γρήγορα έχω νέα!

ΕΛΠΙΔΑ:

Τι έγινε γιατί τόσοσ ενθουσιασμός; Καλημέρα κιόλας.

ΕΛΕΝΗ:

Τα ‘μαθες; Έρχεται νέο κορίτσι στην τάξη μας! Λένε πως είναι ξένη.

ΕΛΠΙΔΑ:

Αλήθεια; Πως το μάθατε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Εγώ άκουσα τυχαία το πρωί τον διευθυντή να μιλάει στο τηλέφωνο. Το είπε ξεκάθαρα, έχουμε καινούργια μαθήτρια στο Γ2. Πάντως για να έρχεται από το εξωτερικό βάζω στοίχημα πως θα είναι πολύ πλούσια. Ίσως από Γαλλία ή Αγγλία ή και Αμερική.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μην ενθουσιάζεσαι τόσο, ελπίζω μόνο να είναι καλό κορίτσι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Πω πείνασα, πάω να πάρω καμιά τυρόπιτα.

Η Μαργαρίτα σηκώνεται και κατευθύνεται προς το κυλικείο.

ΕΛΠΙΔΑ:

Εσύ τι πιστεύεις;

ΕΛΕΝΗ:

Πιστεύω ότι χρειαζόταν μία καινούργια παρουσία στην τάξη μας. Είμαι πολύ περίεργη να γνωρίσω αυτό το κορίτσι.

Χτυπάει το κουδούνι. Τα κορίτσια κάθονται στα θρανία τους. Μια περίεργη αύρα υπάρχει στην ατμόσφαιρα. Ένα ψιλόλιγνο μελαχρινό κορίτσι με μαντήλα μπαίνει στην αίθουσα και όλοι την κοιτάζουν γεμάτη έκπληξη. Κάθισε δίπλα στην Ελπίδα.

ΕΛΠΙΔΑ: **(Είπε διστακτικά)**

Γεια με λένε Ελπίδα. Εσένα;

ΜΕΛΕΚ:

Μελέκ. Σε πειράζει που κάθισα εδώ;

ΕΛΠΙΔΑ:

Όχι, φυσικά και όχι.

Η Μαργαρίτα σκουντάει στην πλάτη τη Μελέκ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Εϊ !!!Εγώ είμαι η Μαργαρίτα, εσένα πώς σε λένε; Και τι είναι αυτό που φοράς στα μαλλιά σου; Από πού έρχεσαι; Είσαι καιρό στην Ελλάδα;

ΕΛΠΙΔΑ:

Μαργαρίτα σταμάτα επιτέλους να γίνεσαι αδιάκριτη. Από τα μούτρα την πήρες.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Εντάξει πώς κάνεις έτσι μια ερώτηση έκανα κι εγώ; Να μην ξέρουμε τι άνθρωπο βάζουμε στην τάξη μας. Μπορεί να είναι τρομοκράτες, εγκληματίες, μπορεί να κινδυνεύουμε.

ΕΛΕΝΗ

Μαργαρίτα έλα επιτέλους εδώ. Φύγε από εκεί.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: **(Πλησιάζοντας την Ελένη)**

Γιατί τι έγινε;

ΕΛΕΝΗ:

Που ξέρεις τι αρρώστιες μπορεί να μας φέρει.; Δεν βλέπεις που είναι μαύρη;

ΕΛΠΙΔΑ:

Ελένη μίλα πιο ευγενικά. Ζήτησέ της αμέσως συγγνώμη!

ΕΛΕΝΗ:

Δεν έχω να ζητήσω τίποτα και σε κανέναν.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μελék συγγνώμη για όλα αυτά μην παρεξηγείς την Ελένη είναι απλά με τις ώρες της.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Εεεε σταματήστε επιτέλους έρχεται η κυρία.

Η κουβέντα των κοριτσιών διακόπτεται απότομα. Χτυπάει κουδούνι για διάλλειμα.

ΕΛΠΙΔΑ:

Αν θέλεις μπορείς να έρθεις μαζί μας.

ΕΛΕΝΗ:

Εγώ παρέα με βρωμιάρες και ξένες δεν κάνω. Αν θέλεις κάτσε εσύ μαζί της εγώ θα πάω με την Μαργαρίτα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Όχι, θέλω να πάω με τα κορίτσια!

ΕΛΕΝΗ:

Πας καλά; έλα εδώ!

Η Ελένη πιάνει την Μαργαρίτα από το χέρι και φεύγουν βιαστικά. Τα κορίτσια βγαίνουν στο προαύλιο.

ΕΛΠΙΔΑ: **(Κοιτάζοντας τη Μελék στα μάτια)**

Συγγνώμη εκ μέρους της Ελένης, Μελék δεν μπορώ να καταλάβω τι την έχει πιάσει. Ίσως τσατίστηκε που η κυρία της έκανε πριν λίγο παρατήρηση που μιλούσε.

ΜΕΛΕΚ:

Δεν πειράζει, δεν υπάρχει πρόβλημα. Εξάλλου είμαι συνηθισμένη στις προσβολές. Από τότε πού ήρθα στην Ελλάδα όλοι μου φέρονται σαν είμαι σκουπίδι εκτός από εσένα.

ΕΛΠΙΔΑ:

Λυπάμαι για αυτό. Τέλος πάντων ας μην ασχοληθούμε άλλο. Τώρα λοιπόν πες μου για σένα....αν θέλεις φυσικά.

ΜΕΛΕΚ:

Είμαι από την Συρία και στην Ελλάδα ήρθαμε πριν δύο μήνες περίπου. Στην χώρα μου γίνεται πόλεμος και έπρεπε να φύγουμε. Ο πατέρας μου έμεινε πίσω να πολεμήσει, δεν ξέρω αν ζει **(κάνει μία παύση και δακρύζει)**. Ελληνικά μιλάω από μικρή, με έμαθε η γιαγιά μου... ξέρεις είναι Ελληνίδα.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μην κλαις σε παρακαλώ καλύτερα να μην συνεχίσεις άλλο, πιες λίγο νερό.

ΜΕΛΕΚ:

Δεν έχω μαζί μου.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μπορείς να πάρεις ένα από το κυλικείο. Θες να έρθω μαζί σου;

ΜΕΛΕΚ:

Όχι, δεν χρειάζεται, θα πάω μόνη μου να κάνω και μία βόλτα.

Προχωράει στο κυλικείο και περιμένει στην ουρά. Έρχεται η Ελένη.

ΕΛΕΝΗ:

Τι θες πάλι εσύ μπροστά μου; Δεν έχεις βαρεθεί να τραβάς συνέχεια την προσοχή; Πήγαινε στην χώρα σου να μας αφήσεις στην ησυχία μας. Γιατί όλοι οι μετανάστες πρέπει να έρχονται εδώ; Έχει γεμίσει το νησί μας από δαύτους.

ΜΕΛΕΚ:

Είσαι πολύ άδικη μαζί μας δεν είμαστε κακοί άνθρωποι.

ΕΛΕΝΗ:

Παράτα μας .

Η Ελένη σπρώχνει τη Μελέκ και παίρνει τη θέση της. Χτυπάει το κουδούνι και όλοι μπαίνουν μέσα. Το μάθημα τελειώνει και τα παιδιά αποχωρούν. Η Μελέκ είναι μπροστά και τα τρία κορίτσια προχωρούν πίσω.

ΕΛΕΝΗ:

Πας καλά τι κάνεις παρέα με αυτήν (δείχνει με το χέρι της τη Μελέκ που είναι έτοιμη να περάσει απέναντι) και μας παρατάς εμάς. Δεν έχεις ακούσει ότι αυτοί οι μαύροι δεν πλένονται ποτέ; Άσε που είναι μουσουλμάνα....

ΕΛΠΙΔΑ:

Πρώτον έχει και όνομα δεν χρειάζεται να της φέρεσαι έτσι. Ξέρεις και αυτοί άνθρωποι είναι. Και όσον αναφορά για την παρέα, για αυτό σε παράτησα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Καλά σου λέει, καλό κορίτσι φαίνεται. Εγώ τη συμπάθησα.

ΕΛΕΝΗ:

Άσε μας που έχεις άποψη και εσύ τώρα. Μου γίνετε όλες τώρα συναισθηματικές. Αν είναι να δεχόμαστε στην χώρα μας κάθε μετανάστη και πρόσφυγα στο τέλος εδώ δεν θα είναι Ελλάδα.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μην είσαι ρατσίστρια. Σε ακούει η Μελέκ μπροστά μας είναι δεν τη βλέπεις. Ντροπή σου.

ΕΛΕΝΗ:

Δεν με ενδιαφέρει ,καλύτερα να με ακούσει για να φύγει κιόλας. Εεε εσύ δεν ακούς; Να πας από εκεί που ήρθες.

Η Μελέκ αρχίζει να τρέχει κλαίγοντας.

ΕΛΕΝΗ:

Κανείς δεν σε θέλει εδώ, πάνε να κλάψεις.

ΕΛΠΙΔΑ: **(Τρέχοντας προς την Μελέκ που εκείνη την ώρα έμπαινε στο σπίτι της.)**
Όχι, εγώ τη θέλω.

Η Ελπίδα δεν την προλαβαίνει. Κοντοστέκεται και τα δυο κορίτσια πάνε προς το μέρος της.

ΕΛΕΝΗ:

Καλά αυτό είναι το σπίτι της και θες να την κάνεις και παρέα; Κοίτα το τι παλιόσπιτο τι αχούρι είναι,**(Φωνάζοντας)** θέλουν να μείνουν και στην Ελλάδα οι εγκληματίες.

ΕΛΠΙΔΑ:

Ελένη φτάνει πια, επιτέλους μάθε να σέβεσαι. Αλλά βέβαια πάντα έτσι ήσουν. Δεν θέλω να σου ξαναμιλήσω.

ΕΛΕΝΗ:

Πως μου μιλάς έτσι που είμαστε φίλες τόσα χρόνια. Πραγματικά δεν σε αναγνωρίζω πλέον, προτιμάς αυτήν που ούτε καν την ξέρεις .Κάτσε μαζί της τότε.

ΕΛΠΙΔΑ:

Αυτό σκοπεύω να κάνω.

Τα κορίτσια χωρίζονται και επιστρέφουν όλες στα σπίτια τους. Την επόμενη μέρα συναντιούνται και πάλι στην είσοδο. Η Μελέκ ψάχνει αναστατωμένη στην τσάντα της το τετράδιο των Γερμανικών για την πρώτη ώρα και κατά λάθος σκοντάφτει πέφτοντας πάνω στην Ελένη.

ΕΛΕΝΗ:

Καλά δεν βλέπεις μπροστά σου! Επίτηδες το κάνεις; Μας έχεις αναστατώσει όλους, έλεος πια με εσένα και τη οικογένεια σου, τι ήρθατε εδώ, ποιοι νομίζετε ότι είστε επιτέλους; Πολύ θράσος έχετε!

ΜΕΛΕΚ:

Λοιπόν ως εδώ ήταν, τόσες μέρες ακούω τις προσβολές σου και δεν λέω τίποτα... μάλλον δεν ξέρεις τι θα πει ισότητα ...τι θα πει ελευθερία... και αν θες να ξέρεις δεν είχα καμία όρεξη να αφήσω το σπίτι μου, τους φίλους και την οικογένεια μου για να έρθω εδώ και να μου συμπεριφέρεσαι με αυτό τον τρόπο.

ΕΛΕΝΗ:

Τι άλλο θα ακούσουμε. Εγώ σου το είπα από την αρχή δεν σε θέλουμε εδώ πέρα. Εδώ είμαστε πολιτισμένη χώρα, δεν δεχόμαστε κατώτερους σαν εσάς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Κατώτερους εννοείς κοντούς; Γιατί αυτή είναι πιο ψηλή από εμάς.

ΕΛΠΙΔΑ:

Μαργαρίτα μην λες ανοησίες και εσύ Ελένη μίλα καλύτερα.

ΕΛΕΝΗ:

Τι πετάγεσαι εσύ; Δικηγόρο σε έχει ορίσει;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Πραγματικά δεν μπορώ άλλη αρνητική ενέργεια ας ηρεμήσουμε λίγο. Τι σε πειράζει το κορίτσι ρε Ελένη;

ΕΛΕΝΗ:

Σας βαρέθηκα όλες σας, συνεχίστε έτσι λοιπόν να την υπερασπίζεστε.

Η Ελένη σηκώνεται και φεύγει νευριασμένη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Τελικά δεν μου είπες; Γιατί φοράς αυτή τη μαντήλα; Εμένα δεν μου αρέσει και τόσο θα έλεγα να τη βγάλεις γιατί κρύβει τα μαλλιά σου!

ΜΕΛΕΚ:

Είμαι απλώς μουσουλμάνο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Αλήθεια; **(Ψιθυρίζοντας στην Ελπίδα.)**

Σίγουρα θες να συνεχίσεις να κάνεις παρέα μαζί της;

ΕΛΠΙΔΑ: **(Προσπαθώντας να την διώξει.)**

Μαργαρίτα νομίζω ότι κάποιος σε φωνάζει.

(Γυρίζοντας στη Μελέκ) Μελέκ...

ΜΕΛΕΚ:

Θέλω να μείνω μόνη μου **(Και φεύγει)**

Η Ελπίδα πηγαίνει να βρει την Ελένη. Η Ελένη είναι στις τουαλέτες και η Ελπίδα πριν καν μπει μέσα ακούει κάτι δυσάρεστο.

ΕΛΕΝΗ: (Η Ελένη μιλάει στο τηλέφωνο)

Δεν αντέχω πια με αυτή την Μελέκ....τι εννοείς ποια Μελέκ; Αυτή η καινούργια που μας έχει φέρει τα πάνω κάτω. Όλος ο τόπος είναι γεμάτος μετανάστες, αυτή μας έλειπε τώρα. Πρέπει να βρούμε ένα τρόπο να την διώξουμε από το σχολείο ..... Εεεε τι πώς; Πού θες να ξέρω; Όλα εγώ πρέπει να τα σκέφτομαι.

ΕΛΠΙΔΑ: (Εκνευρισμένα)

Τι είπες; Έχεις ξεπεράσει κάθε όριο ντροπή σου! Τι είναι αυτά που κάνεις; Γιατί να την διώξεις; Ειλικρινά δεν σε καταλαβαίνω, τι έχεις πάθει;

ΕΛΕΝΗ:

Εσύ να κοιτάς τη δουλειά σου; Μη πεις σε κανέναν τι άκουσες!

Η Μαργαρίτα μπαίνει αναστατωμένη στις τουαλέτες.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Κορίτσια η Μελέκ εξαφανίστηκε! Η κυρία είπε να βγούμε να την ψάξουμε, ελάτε γρήγορα!

ΕΛΕΝΗ/ΕΛΠΙΔΑ:

Τι; (Τρέχουν γρήγορα προς τα έξω)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: (Φτάνοντας στην πρώτη διασταύρωση)

Α κορίτσια ανησυχώ, που μπορεί να βρίσκεται;

ΕΛΕΝΗ:

Κοίτα τι μας κάνει με τα καμώματα της τώρα. Τουλάχιστον χάνουμε μαθηματικά.

ΕΛΠΙΔΑ:

Πόσο αναίσθητη μπορεί να είσαι; Δεν κατάλαβες ακόμα ότι έφυγε εξαιτίας σου; Δεν νιώθεις λίγη ντροπή μέσα σου, εσύ φταις για όλα, την πλήγωσες. Αλλά κι εγώ φταίω που σε άφησα να της φερθείς με αυτό τον τρόπο έπρεπε να το αναφέρω στον διευθυντή. Απορώ πως την κοιτούσες στα μάτια όταν την πρόσβαλες.

ΕΛΕΝΗ:

Άδικα χάνουμε τον χρόνο μας καλύτερα να φύγει να ηρεμήσουμε κιόλας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Κορίτσια καθυστερούμε! Η Μελέκ μπορεί να κινδυνεύει!

ΕΛΠΙΔΑ:

Έχεις δίκιο. Που μπορεί να είναι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Πάντως εγώ τώρα αν είχα εξαφανιστεί θα είχα πάει σπίτι να αράξω.

ΕΛΠΙΔΑ:

Εεεε μα βέβαια, που αλλού μπορεί να πήγε αφού κανέναν ντόπιο δεν γνωρίζει.

**Τα κορίτσια τρέχουν προς το σπίτι της Μελέκ. Βρίσκουν την πόρτα μισάνοιχτη
Και του λυγμούς της Μελέκ να ακούγονται ως έξω.**

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Αχχχ δεν μπορώ τις συγκινήσεις... κάτι πρέπει να κάνουμε να την ηρεμήσουμε. 8

ΕΛΠΙΔΑ:

Ας χτυπήσουμε την πόρτα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Καλέ ποια πόρτα; Μισάνοιχτη είναι, εγώ μπαίνω.

ΕΛΠΙΔΑ:

Όχι, Μαργαρίτα...

**Αλλά η Μαργαρίτα έχει ήδη προχωρήσει μέσα και τα κορίτσια την ακολουθούν
και η Ελπίδα πιάνει την Μαργαρίτα από το χέρι.**

ΕΛΠΙΔΑ:

Μαργαρίτα αυτό δεν είναι σωστό ...σε ένα ξένο σπίτι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Τώρα προέχει η Μελέκ, άσε τους καλούς τρόπους.

**Τα κορίτσια, η Μαργαρίτα, η Ελπίδα και η Ελένη, την κρυφακούν πίσω από τον
τοίχο του δωματίου.**

ΜΕΛΕΚ: (Κλαίγοντας σπασμωδικά)

Η Ελένη έχει δίκιο δεν ανήκω εδώ, όλο προβλήματα δημιουργώ σε όλους, τα κορίτσια τσακώνονται εξαιτίας μου, ίσως θα έπρεπε να φύγουμε ή έστω να σταματήσω το σχολείο. Ναι αυτή μάλλον είναι η καλύτερη λύση, θα βοηθήσω έτσι και την μαμά να τα βγάλει πέρα. Και ακόμη δεν έχουμε νέα από τον πόλεμο. Ο μπαμπάς μου τι απέγινε; Πάντως ο μπαμπάς μου είναι ήρωας και όλοι θα το συγχαίρουν για ό,τι κάνει. Εγώ γιατί να μην του μοιάσω; Εγώ μόνο προσβολές ακούω και κανείς δεν με συμπαθεί. Αχ, μπαμπά που είσαι να με πάρεις μία αγκαλιά να ηρεμήσω;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: (Γυρνώντας το κεφάλι στην Ελένη)

Αμάν βρε Ελένη είδες τι έκανες;

ΕΛΠΙΔΑ:

Σσσς θα μας ακούσει. Καλύτερα να φύγουμε. Έλα από εδώ.

ΕΛΕΝΗ:

Έχει δίκιο η Ελπίδα, πάμε να φύγουμε.

Τα κορίτσια προσπαθούν να τραβήξουν την Μαργαρίτα αλλά εκείνη επιμένει να μείνει και τελικά πέφτουν κάτω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ/ΕΛΕΝΗ/ΕΛΠΙΔΑ:

Ααααα

ΜΕΛΕΚ:

Τι ήταν αυτό; Ποιος είναι εκεί; **(Τρέχοντας προς το μέρος τους)** Κορίτσια; Τι κάνετε εδώ; Πως μπήκατε μέσα;

Τα κορίτσια σηκώνονται.

ΕΛΠΙΔΑ:

Εγώ τους είπα να μην μπούμε αλλά η Μαργαρίτα...

ΜΕΛΕΚ:

Τι εννοείς; Δεν καταλαβαίνω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Η κυρία μας ζήτησε να σε ψάξουμε και έτσι βρεθήκαμε εδώ. Μπήκαμε από την πόρτα, ήταν ανοιχτή. Και εντελώς τυχαία ακούσαμε ότι είπες πριν.

Η Μελέκ κοιτάει κάτω από την ντροπή της.

ΕΛΕΝΗ:

Κορίτσια μη μιλήσετε. Θα μιλήσω εγώ τώρα. **(Κοιτάζοντας τη Μελέκ στα μάτια)** Μελέκ άκουσε με. Υπήρξα άδικη και σκληρή μαζί σου και το ξέρω. Σου ζητάω πραγματικά συγνώμη. Δεν γνώριζα όσα περνούσες. Εσένα μπορεί ο μπαμπάς σου να είναι μακριά, όμως και εγώ που τον έχω με έχει γεμίσει με τόσο μίσος για εσάς τους Σύριους που δεν μπορούσα να δω πόσο υπέροχοι είστε. Γιατί κανείς άλλος δεν θα στεκόταν όρθιος στα πόδια του μετά από τόσες δυσκολίες. Σε ευχαριστώ που μου έμαθες να βλέπω με διαφορετικό τρόπο τους άλλους ανθρώπους και μου έμαθες να σέβομαι και ότι κανένας δεν πρέπει να κρίνεται για την διαφορετικότητα του, Είσαι ξεχωριστή και αξίζεις τα καλύτερα. Σε ευχαριστώ που με έκανες καλύτερο άνθρωπο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Αχ βρε κουτό με συγκίνησες!

ΕΛΠΙΔΑ:

Μπράβο Ελένη χαίρομαι που άλλαξες και πλέον ξέρεις τι θα πει η ισότητα. Ας τα αφήσουμε τώρα όλα πίσω και ας προχωρήσουμε ενωμένες. Μπορούμε να γίνουμε οι καλύτερες φίλες.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Αχ ναι κολλητούλες!!!

Και οι τέσσερις αγκαλιάζονται συγκινημένες.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ:

Καλέ έχουμε και σχολείο, ξεχαστήκαμε, η κυρία μας περιμένει όπως και τα οξέα και οι βάσεις.

ΕΛΕΝΗ:

Ναι άντε πάμε.

ΜΕΛΕΚ:

Ναι μισό. Προχωρήστε εσείς και έρχομαι να πάρω λίγο το μπουφάν μου.

ΕΛΠΙΔΑ:

Εντάξει θα σε περιμένουμε έξω.

Τα κορίτσια φεύγουν. Η Μελέκ παίρνει το μπουφάν της και κρατώντας το σφιχτά, λέει τα εξής.

ΜΕΛΕΚ:

Τελικά υπήρχε ελπίδα όλα να αλλάξουν και από τη μια στιγμή στην άλλη βρέθηκα με τόσους ανθρώπους να με αγαπάνε και να με στηρίζουν. Γιατί αυτή ήταν η δικιά μου η κρυφή μου ελπίδα.

Και φεύγει.

ΤΕΛΟΣ